

Delicatessen...

La ciutat dels nens perduts

Joan Obrador

En el moment d'escriure aquest article tenim en cartellera els dos darrers films de Jean Pierre Jeunet; la primera en versió original i subtitulada, la segona s'ha estrenat al mateix temps que arreu de tot l'estat. *La ciutat dels nens perduts* repeteix l'estructura bàsica de *Delicatessen*: tots dos plantegen una lluita entre la maldat i l'amor; i en ambdós casos triomfa l'amor per sobre el més aberrant dels móns possibles. A més hi ha una clara continuïtat formal entre totes dues pel·lícules. Tant pel que es refereix a l'ambientació: totes dues es desenvolupen en un lloc irreal, només concebible en el món dels somnis; com a lluir estètica: els colors i la llum que serveixen per enriquir la força de l'amor són tòrrics. De tota manera, aquesta idea de fer que l'amor llui darrera un fons immoral, degradat fins al límit, no és una novetat. L'antecedent més directe el trobem a *The cook, the thief, his wife, and her lover* de Peter Greenaway. Aquest film és un fidel exponent d'aquest esquema conceptual: a partir d'un clar-obscur, mostrar l'amor en la seva essència. És clar, l'esteticisme d'en Greenaway el distancia del director francès; ell, enfront de la bestialitat mafiosa, ens descobreix la bellesa de l'amor físic nu al si de la parella. J. P. Jeunet planteja a *Delicatessen* una romàntica història d'amor entre una ingènua jove, amant de la música, i un expert prestidigitador. Els personatges es troben enclausats en una estranya pensió on el nodriment bàsic dels seus habitants és la carn humana que aconsegueix el pare de la protagonista escorxant els encarregats del manteniment de l'edifici que contracta ell mateix. La darrera víctima havia d'esser el prestidigitador, però amb les seves habilitats, i la força de l'amor, aconseguirà vèncer el canibalisme del seu sogre. La histò-

ria és difícil de situar en el temps, jo la vaig veure al París de la II Guerra Mundial, transformat el passat per un estrany mirall. De fet, el canibalisme és tan antic com el propi home, i sempre resorgeix en els moments de fam social. *Delicatessen* podria succeir a l'actual Bòsnia.

Per contra, *La ciutat dels nens perduts* és una descripció del futur, del que podria passar si en el món actual triomfés una ciència sense cor, malvada, que només cerqués la immortalitat de certs privilegiats. Què li succeiria a un ésser humà immortal? Sens dubte, la primera capacitat que perdria seria la de somniar, perquè per somniar, de veritat, és imprescindible la innocència, i aquesta és un privilegi dels nins. Per això, Krank, el geni malèfic, necessita els infants, per xuclar-los els seus somnis daurats; però el món que ha creat la seva ciència és tan espantós que els nins només tenen malsons. Així necessitarà segrestar cada vegada més nins i cada nin que cau en les seves mans es transforma en un vell prematur, per haver perdut la capacitat de somniar. Fins que topà amb un balener retirat, perquè («un dia vaig sentir el seu cant i no vaig encertar mai més amb el meu arpó»), híbrid de forçut i d'àngel, i una òrfena a la recerca de l'amor autèntic. Novament la força de l'amor, en aquest cas paterno-filial —amb certes dosis freudianes—, triomfarà sobre la maldat. La pel·lícula, a més, constitueix tot un al·legat en contra de la solitud, l'aïllament, que provoca el món contemporani als nins de les grans ciutats.

FOTOGRAMA DE LA CIUDAD DE LOS NIÑOS PERDIDOS